25/09/2019

Άγιος Ιάκωβος Τσαλίκης: «Εμάς, μας στηρίζει η προσευχή, η ταπείνωση και η Θεία Κοινωνία»

/ Ορθόδοξες Προβολές

Με συγχωρείτε, τέκνα μου, δεν φταίει ο Σατανάς, εμείς φταίμε όλοι μας. Ο Σατανάς, η δουλειά του είναι αυτή, να πειράζη τους ανθρώπους.

Έλεγε προχθές ο Απόστολος «η αμαρτία εκ του διαβόλου εστί». Λοιπόν, όταν εμείς αφήνωμε τον Θεό και λέμε «η προσευχή δεν είναι τίποτε, η νηστεία δεν είναι τίποτε» –με συγχωρείτε, ζητώ συγγνώμη, εμείς δεν ανακατευόμαστε, είμαστε αφιερωμένοι στον Θεό–, λένε «τα παιδιά μας, 15 χρονών παιδιά, να τα παντρέψωμε», και δεν ξέρουν τι εστί γάμος και τι εστί μυστήριο, μετά από λίγο καταφεύγουν στους μάγους, στα σατανικά πράγματα, γι' αυτό δαιμονίζονται οι άνθρωποι, διαλύονται (οι οικογένειες) και εισέρχεται μέσα τους ο Σατανάς. Ως καπνός εισέρχεται, όπως έμαθα από μια δαιμονισμένη κοπέλλα. Ρώτησα «πώς εισέρχεσαι τώρα στον άνθρωπο;» λέει, «ως καπνός εισέρχομαι και ως καπνός

εξέρχομαι», και έλεγε πολλά ο Σατανάς.

Και έλεγα εγώ: «Να εξορκισθής, να πας στα βουνά, εκεί που δεν κατοικεί άνθρωπος, μόνο ο Θεός επισκοπεί». «Βρε, Ιάκωβε», έλεγε, «τι να πάω να κάνω στα βουνά; Στα βουνά θα είμαι μόνος μου. Θα φύγω από την κοπέλλα, αλλά να πάω σε (άλλον) άνθρωπο να μπω μέσα», με συγχωρείτε, «αφού οι άνθρωποι με δέχονται και με φωνάζουν, πηγαίνω (σ' αυτούς)»...

Εμάς μας στηρίζει η προσευχή και η νηστεία, η ταπείνωση και η θεία Κοινωνία. Και ο διάβολος λέει: «Δεν φοβάμαι τίποτε, (παρά) αυτό που τρώνε οι παπάδες την Κυριακή στην Εκκλησία». Δεν το λέω εγώ. Εγώ είμαι αγράμματος, με συγχωρείτε. Τα λένε άνθρωποι μορφωμένοι, αλλά τα λέει και ο ίδιος ο Θεός, αλλά τα λένε, με συγχωρείτε, και οι δαιμονισμένοι. «Δεν φοβάμαι τίποτε, Ιάκωβε. Αυτό που τρώτε στην Εκκλησία», την θεία Κοινωνία, το Σώμα και το Αίμα του Χριστού. Γι' αυτό λέγει: «Ο τρώγων μου την Σάρκα και πίνων μου το Αίμα, έχει ζωήν αιώνιον». Ο δαίμονας με το στόμα μιας δαιμονισμένης, μου είπε: «Δεν φταίμε εμείς. Αυτοί φταίνε, διότι όταν πάνε και κάνουν μάγια στους τάφους την νύχτα στις δώδεκα, όταν δεν πιστεύουνε, βλασφημούν τα Θεία, όταν κάνουν πράξεις που δεν λέγονται, λοιπόν, εμείς τι φταίμε; Μας καλούν και πηγαίνουμε». Τον εξόρκιζα να φύγη.

– Όχι, τραγόπαπα, όχι, κοκκαλιάρη, παλιόγερε, να ψοφήσης, να μην υπάρχης εδώ μέσα. Μαζεύεις τον κόσμο... Και θέλω να διαλύσω αυτό το Μοναστήρι, αλλά δεν μπορώ διότι έχει αυτόν τον μεγάλο (τον άγιο Δαυΐδ).

Προχθές πέρασε μία δαιμονισμένη, κρυβόταν εκεί στην κολόνα και σήκωνε το χέρι της και με μούντζωνε «να, να». Έβγαζε και το κεφάλι της από πίσω από την κολόνα και «φτου, φτου» με έφτυνε. Εγώ την έβλεπα. Και έλεγε, «Ιάκωβε να ψοφήσης, να σκοτωθής, σε έδωσα καρκίνο έγινες καλά, έχεις καρδιά». Λοιπόν, μετά έβγαζε και την γλώσσα· αφού την έβγαλε κάνα δυό φορές, την πιάνω και εγώ την γλώσσα. Λέει το δαιμόνιο:

– Είδες; μας κοροϊδεύει ο Ιάκωβος.

– Τόσο γελοίοι που είστε, του λέω, σας κοροϊδεύουμε. Εσείς κάνετε τα δικά σας, παλεύετε μαζί μας, εμείς όμως παλεύουμε με την προσευχή.

Έκανα το σημείον του σταυρού. Αχ! έκανε αυτή, χτυπιόταν, γύρισε το κεφάλι σαν την σβούρα, σηκώθηκαν τα μαλλιά της. Ξαναβγάζει την γλώσσα.

– Κάνε λίγο έτσι, της λέω, κάνε λίγο έτσι.

– Μας κοροϊδεύει ο Ιάκωβος, λέει, παίγνια γίναμε με τους παπάδες, λέει, αυτοί οι

παπάδες αυτοί οι παπάδες! Είπε και μια άλλη λέξη. Το πρώτο που έκαμα, λέει, με συγχωρείτε, εκούρεψα τους παπάδες.

– Καλά, δεν είναι όλοι κουρεμένοι οι παπάδες, λέω, μπορεί να είναι άλλοι νέοι, διάκονοι.

– Αχ! βρε Ιάκωβε, πώς τα τακτοποιείς, ωραία τα τακτοποιείς, δεν θες να κατακρίνης.

– Αχ! ρε Ιάκωβε, σε πολεμάω πολύ να σε ρίξω, (αλλά) δεν μπορώ. Σε πολεμώ όμως να σε ρίξω για να σε κολάσω. Τρέχεις όμως στην Μαρία (στην Παναγία), και σε αυτόν τον γέρο (τον όσιο Δαυΐδ). Ύστερα συνέχισε:

– Ρε, κοκκαλιάρη Ιάκωβε, να ψοφήσης, να μην υπάρχης, ξέρεις πώς εισέρχομαι;

Εισέρχομαι σαν καπνός και μπαίνω στον άνθρωπο, δεν με καταλαβαίνει και σαν καπνός εξέρχομαι, αλλά όταν προφτάσουν και κάνουν τον σταυρό τους, τους λέω, εγώ φεύγω, διώκομαι, δεν αντέχω.

– Γι’ αυτό και εμείς, λέω, όταν χασμουριώμαστε, κάνουμε τον σταυρό μας.

– Ναι, λέει, όπως οι χασμογριές, όταν κάνουν τα μαγικά και τα διαβολικά ξόρκια τους και χασμουριούνται.

«Υπάρχουν πάρα πολλές αρρώστιες στον κόσμο και με δαιμόνια και με σατανικά πράγματα, με μαγείες… αφήνουν οι άνθρωποι τον Θεό και πάνε στους μάγους, στους σατανάδες. Πριν ένα μήνα, μια κοπέλλα που ήρθε εδώ, μου λέει: «Πάτερ, ξέρετε, επειδή δεν παντρευόμουν, ήμουνα 20 χρονών, μία σεμνή κοπέλλα και ο αδελφός πάλι ήτανε 20 χρονών, μας πήρανε οι γονείς μου και μας πήγανε στους μάγους». Πήγανε στον μάγο και δώσανε από 100.000 δραχμές.

– Τι σου έκανε, παιδί μου, ο μάγος; Γιατί αφήσατε τον Θεό και πήγατε στον μάγο;

– Πάτερ, με πήρε ο μάγος και μου λέει, σε θέλω μόνος μου στο δωμάτιο, να σε διαβάσω εκεί.

Λοιπόν, αφού κλείδωσε ο μάγος την πόρτα, της λέει, «άνοιξε το στόμα σου» και άνοιξε το στόμα της η κοπέλλα και κόλλησε το στόμα του στο στόμα της κοπέλλας και της ψιθύριζε λόγια και έβαζε μέσα στο στόμα της κοπέλλας, έβαζε τον διάβολο, τους σατανάδες και –σας ζητώ συγγνώμη–, και πρήστηκε η κοιλιά του κοριτσιού και έγινε σαν βοδινή κοιλιά και το κορίτσι να ανοίγη το στόμα να χασμουριέται, σατανικά πράγματα, και της ζήτησε να κάνη πράγματα που δεν λέγεται. Λοιπόν, μετά, τι κάνει; Αφού έδωσαν τις 100.000, η κοπέλλα αντί για

καλό, (χειροτέρεψε). Λοιπόν, πάει και το παλληκάρι τώρα, το παλληκάρι το έκανε άχρηστο και ανίκανο και αυτό με τα μάγια. Πόσο λυπηρό (είναι) αυτό; Να αφήνουμε τον Θεό και να πηγαίνουμε στου σατανά τις πόρτες. Στην εκκλησία βρίσκουμε την παρηγοριά, την σωτηρία της ψυχής μας και την ελπίδα. Λοιπόν, λέει τώρα η κοπέλλα:

«Πάτερ, θες να σου κάνω, όσα με έκανε αυτός ο μάγος που με φύσαγε;». Ήμασταν εκεί στο παγκάρι και με είχε πιάσει καρδιοχτύπι, δεν φοβάμαι, αλλά ταλαιπωρούμαι που βλέπω τα πλάσματα του Θεού και παιδεύονται. Ξαφνικά, ανοίγει το στόμα της η κοπέλλα και πρήστηκε, σας ζητώ συγγνώμη και πάλι, η κοιλιά του κοριτσιού σαν βοδινή (έγινε) η κοιλιά της, έκανε «χα, χα, χα» και πρηζόταν η κοιλιά της.

– Τι να κάνουμε, πάτερ; λέει.

– Λοιπόν, με την μάννα σας, παιδί μου, πήγατε στου σατανά την πόρτα, έπρεπε να πάτε στην εκκλησία.

– Τώρα, λέει, πάμε (Εκκλησία).

– Δεν είναι αργά και τώρα που πάτε, αλλά έπρεπε πιο μπροστά. Πρώτα πήγατε στον διάβολο, δεν ρωτήσατε, έκανε ο μάγος τα κατορθώματά του και τους άθλους του και πήρε και 200.000 δραχμές.

Να προσέχουμε πάντοτε, να αποφεύγωμε τις μαγείες, τα σαραντίσματα, τα διαβολικά πράγματα. Μόνον εις την Εκκλησία του Χριστού μας να πηγαίνωμε